

Postanowienie z dnia 18 października 2000 r.

II UZ 124/00

W uzasadnionych przypadkach wskazana przez wnoszącego kasację wartość przedmiotu zaskarżenia podlega sprawdzeniu przez sąd apelacyjny, który bada, czy jej oznaczenie nastąpiło zgodnie z regułami określonymi w art. 19-24 KPC.

Przewodniczący SSN Beata Gudowska (sprawozdawca), Sędziowie SN:
Krystyna Bednarczyk, Roman Kuczyński.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 18 października 2000 r. na posiedzeniu niejawnym sprawy z wniosku Agnieszki T. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddziałowi w N.S. o rentę inwalidy wojennego, na skutek zażalenia wnioskodawczynie od postanowienia Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 2 sierpnia 2000 r. [...]

p o s t a n o w i ł:

o d d a l i ć zażalenie.

U z a s a d n i e n i e

Agnieszka T. wniosła apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 30 marca 1999 r., zmieniającego decyzję Oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w N.S. i przyznającego jej od dnia 3 czerwca 1997 r. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy pozostającej w związku z działaniami wojennymi. W apelacji domagała się przyznania wyższego świadczenia przez ustalenie, że jej niezdolność do pracy jest całkowita.

Sąd Apelacyjny-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krakowie wyrokiem z dnia 11 kwietnia 2000 r. apelację oddalił.

Kasacja ubezpieczonej oparta została na podstawie naruszenia przepisów art. 217 i 233 KPC i zawierała wniosek o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego i przeka-

zanie temu Sądowi sprawy do ponownego rozpoznania. Pełnomocnik skarżącej, wbrew obowiązкови z art. 393³ in fine KPC (w brzmieniu sprzed dnia 1 lipca 2000 r.), nie określił wartości przedmiotu zaskarżenia. Uzupełniając ten brak na wezwanie Sądu, w piśmie z dnia 11 lipca 2000 r. wskazał, że skarżąca domaga się 1200 zł miesięcznie, czyli skarży wyrok co do kwoty 14400 zł.

Postanowieniem z dnia 2 sierpnia 2000 r. Sąd Apelacyjny kasację odrzucił jako niedopuszczalną z mocy art. 393 pkt 1 KPC.

W zażaleniu pełnomocnik ubezpieczonej wniósł o uchylene tego postanowienia twierdząc, że jej roszczenie w skali miesięcznej wynosi różnicę pomiędzy kwotą otrzymywanej renty (809,03 zł) a kwotą bazową, ogłoszoną w dniu 11 maja 2000 r. przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego (1540,20 zł), czyli kwotą 731,17 zł, co za okres 12 miesięcy stanowi sumę 8774,04 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W orzecznictwie przyjmuje się, że sprawa - jak niniejsza - w której ubezpieczona żąda przyznania wyższej renty przez stwierdzenie całkowitej niezdolności do pracy, jest sprawą o świadczenie w rozumieniu przepisu art. 393 pkt 1 KPC, albowiem nie dotyczy prawa do świadczeń, lecz ich wysokości (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 października 1996 r., II UKN 4/96, OSNAPiUS 1997 nr 8, poz. 138; z dnia 14 stycznia 1997 r., II UKN 51/96, OSNAPiUS 1997 nr 17, poz. 329, czy z dnia 22 kwietnia 1999 r. II UKN 596/98, OSNAPiUS 2000 nr 16, poz. 629). Oznacza to, że dopuszczalność kasacji w rozpoznawanej sprawie zależy od wartości przedmiotu zaskarżenia nie niższej od 5000 zł.

Sąd Apelacyjny powziął wątpliwość co do prawidłowości oznaczenia tej wartości przez pełnomocnika skarżącej i dokonał zbadania, czy wyliczenie wartości przedmiotu zaskarżenia nastąpiło zgodnie z regułami określonymi w art. 19 - 24 KPC. W jego wyniku stwierdził błąd polegający na porównywaniu niewłaściwych kwot jako należnych świadczeń. Sąd Apelacyjny stwierdził, że zgodnie z art. 10 ustawy z dnia 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz.U. z 1983 r. Nr 13, poz. 68 ze zm.) renta inwalidy wojennego przyznana ubezpieczonej wyrokiem Sądu Okręgowego wynosi 75 % kwoty bazowej obowiązującej w dniu wydania przez Sąd drugiej instancji wyroku, co stanowi 1029,33 zł, a renta z tytułu całkowitej niezdolności do pracy wynosi 100 % kwoty ba-

zowej, czyli 1372,44 zł. Różnica wysokości świadczeń w skali rocznej to kwota 4111,32 zł, a nie kwota podana przez skarżącego.

Sąd Apelacyjny był uprawniony do takiej kontroli, albowiem przepis art. 393 pkt 1 KPC ma charakter bezwzględny i wyklucza dowolność stron przy oznaczeniu wartości przedmiotu zaskarżenia tylko w celu uzyskania dostępu do trzeciej instancji (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 1997 r., I CKN 46/97, OSNC 1997 11, poz. 180), zatem wartość przedmiotu zaskarżenia określona przez wnoszącego kasację z naruszeniem reguł art. 19 - 24 KPC nie jest dla oceny dopuszczalności kasacji wiążąca (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 1997 r., II CKN 47/97 i z dnia 20 czerwca 1997 r., II CKN 245/97 - nie publikowane).

Sąd Najwyższy wyraził przytoczony pogląd na tle art. 393⁸ § 1 KPC, lecz ma on odniesienie także do sytuacji normowanej przepisem art. 393⁵ KPC, tak więc w uzasadnionych więc wypadkach wskazana przez wynoszącego kasację wartość przedmiotu zaskarżenia podlega sprawdzeniu przez sąd drugiej instancji.

Trzeba podkreślić, że wyliczenia wartości przedmiotu zaskarżenia dokonane przez Sąd drugiej instancji są prawidłowe i odnoszą się do właściwych wartości obliczenia świadczeń. Wartość żądania wskazana w kasacji nie może być wyższa niż wynika ze stanu rzeczy istniejącego w dacie wydania wyroku Sądu Apelacyjnego, dlatego kwota bazowa w niej wskazana nie może być uwzględniona. Gdyby zresztą nawet dopuścić jej zmianę, to wartość przedmiotu zaskarżenia wyliczona według wskazówek Sądu Apelacyjnego wynosi kwotę 4620,60 zł.

W konsekwencji zażalenie jako bezzasadne ulega oddaleniu (art. 385 w związku z art. 393¹⁹ KPC).

=====